pealt ülles wõttis ja liwast hakkas puhtaks puistama, kukkus toos ride kurro wahhelt wälja, mis need joobnud mehhed omma jalgadega ride wahhele ollid ajanud, ilma, et kegi sedda olleks tahtnud tehha.

Kui suur olli Ado rõõm, agga weel surem rõõm olli Lenul, kui ta nüüd näggi, et Jurri ilma süüta olnud ja sedda häbbi nimme ilma süüta kandnud. Wannamees wõttis omma tubbakatosi ja läks wallamaeasse ja tahtis seal jälle heaks tehha, mis Jurri ilma süta kannud.

Kui Ado wallamaeasse sai, ollid teised kõik jubba koos ja iggamees watis wõerite Jurri, kui ühhe sure kelmi peale. Jurri seisis eemalt ja tahtis ette astuda, ennast selletada ja passi palluda. Ka mõtles iggamees: „saab nähha, mis tallitaja temmale ütleb?"

Kui tallitaja Jurrit näggi, tõusis temma ülles, wõttis tosi taskust wälja, langes Jurri kaela ja ütles: „Wadake minno sõbrad! siin on mo kaddund toos ja Jurri on sest ilma süta!" ning räkis sedda leidmist ülles ja pallus kõiki neid, kes sel õhtul kui toos kadduнud, tänna jälle omma jurest läbbi tulla, kui ka Jurrit, enne kui kojo läbbäwad, sest ta tahtis ühte iggawest leppitust tehha.

Õhto pole tullid wõerad jälle kokko, roog kanti laua peale, wiina ja õllut anti ka. Kõik istusid laua jure ja Jurri ja Leno ülles otsa, kui kõige ausama paika. Wanna issa Ado tõusis ülles, wõttis õlle-kanno kätte ja ütles: „Siin näete, minno sõbrad! ühte noort pari, kedda ma tänna abbiello wasto kihlan, sest Jurri jääb mulle wäimehheks ja pojaks, ja nenda on temma laimamine otsas, sest ma tunnen tedda lapsest sadik ja ei olle ial temmast santi näinud egga temma suust tühja kiitust egga kaddeduse jutto kuulnud, ja pean tedda paljo kallimaks ja armsamaks, kui neid, kes omma warra ja tarkusega endid kiitwad ja agga wannematte warra peale uhked on ja iggal pool teiste silmas pinda näwad ja ommas silmas palki ei nä!"

Nüüd läksid noordemeeste silmad lahti ja ni mitto kratsisid pead, et Jurri Lenut olli